

Μεταφρασμένο απόσπασμα

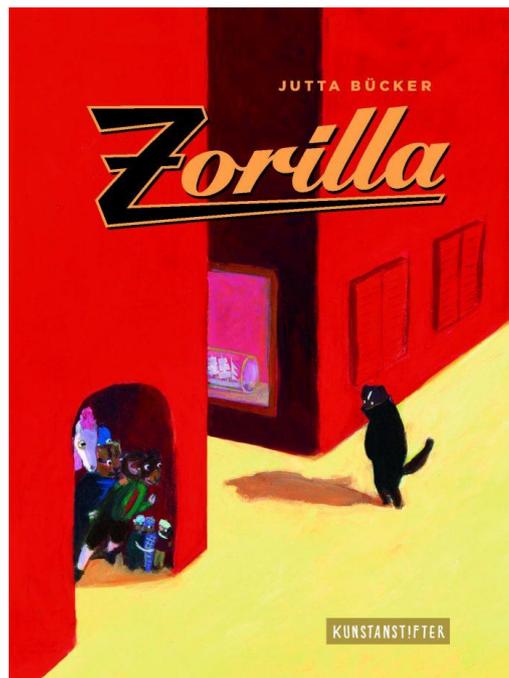
Jutta Bücker
Zorilla

kunstanstifter Verlag, Mannheim 2019
ISBN 978-3-942-79571-5

σελ. 1-5 & 19-22

Jutta Bücker
Ο Ζορίλλας

Μετάφραση: Κατερίνα Φωτιάδου
Επιμέλεια: Αλέξανδρος Κυπριώτης

In einer großen Stadt nahe am Hafen lebte der Zorilla.
Niemand wusste, wann und woher er gekommen war.

Seine Behausung verließ er nur selten, meist erst nach Sonnenuntergang, aber immer mit dunklem Mantel und hochgestelltem Kragen. Begegnete ihm jemand auf der Straße, schaute er ihn mit ernster Miene an, griff in seine Manteltasche und umklammerte etwas.

War es vielleicht ein Messer oder gar eine Pistole?
Man wusste es nicht.

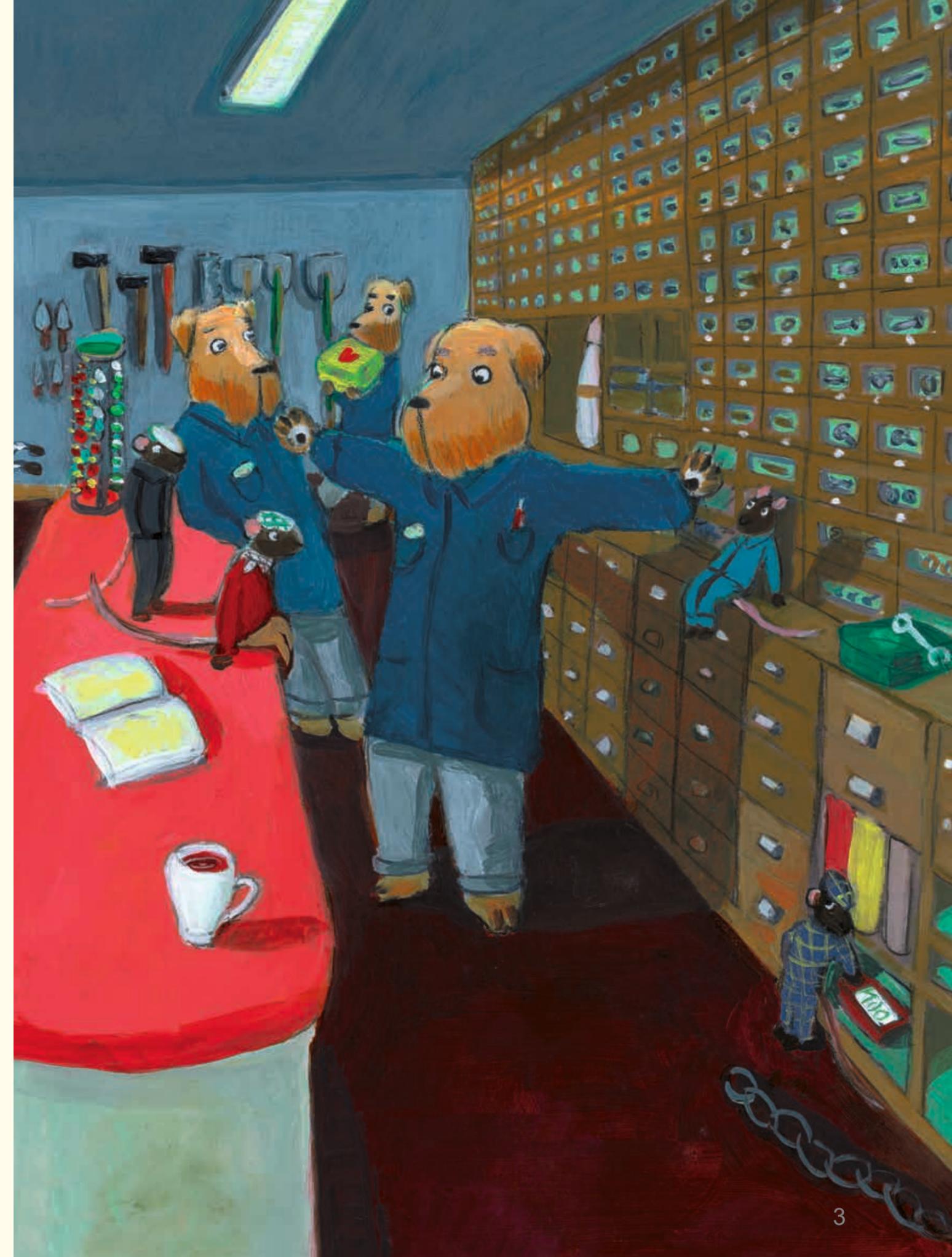

Weil er aber so gefährlich aussah und mit niemandem sprach, wurde viel über ihn geredet.

In letzter Zeit war der Zorilla auch tagsüber unterwegs und kaufte Dinge ein, die er eilig in seine Behausung trug. Kaum hatte er einen Laden verlassen, stürzten die Leute hinein und wollten wissen, was er sich besorgt hatte.

Von den Verkäufern erfuhren sie, dass es Bretter, eine gewaltige Menge Sand, Nägel, Scharniere und eine schwere Kette mit eisernen Gliedern waren.

Was hatte der Marder bloß vor?

Sie fanden einen Schmelzofen, davor Reste von zerschlagenem Glas und eine riesige, seltsame Wanne. Vom Zorilla selbst war weit und breit nichts zu sehen. Nur sein dunkler Mantel hing über dem Tisch.

A dark silhouette of a zorilla's tail, showing its characteristic shape with a slight curve at the tip, set against a textured, yellowish-gold background.

**Hätten sie nur einmal
den Zorilla gefragt ...**

ODER: WAS AUCH GESCHAH

Σε μια μεγάλη πόλη, στο λιμάνι της κοντά, ζούσε ο Ζορίλλας. Κανείς δεν ήξερε πότε είχε πρωτοέρθει και από πού.

Από την κατοικία του έβγαινε σπανίως μόνο, συνήθως μετά τη δύση του ήλιου, αλλά πάντα με σκούρο παλτό και τον γιακά του σηκωμένο. Αν τον συναντούσε στον δρόμο κανείς τυχαία, τον κοίταζε του λόγου του με ύφος σοβαρό, έχωνε το χέρι στην τσέπη του παλτού του και κάτι έπιανε.

Να 'ταν άραγε μαχαίρι ή μήπως κάνα πιστόλι; Κανείς δεν ήξερε.

Επειδή όμως έδειχνε τόσο επικίνδυνος και με κανέναν δεν μιλούσε, πολύ τον συζητούσαν.

Τον τελευταίο καιρό ο Ζορίλλας κυκλοφορούσε και με το φως της μέρας, έκανε τα ψώνια του και βιαστικά τα κουβαλούσε στην κατοικία του. Δεν προλάβαινε καλά καλά να βγει από ένα μαγαζί και ορμούσε ο κόσμος μέσα, ρωτώντας να μάθει τι είχε αγοράσει.

Από τους πωλητές έμαθαν ότι πήρε σανίδες, μια τεράστια ποσότητα άμμου, πρόκες, μεντεσέδες και μια αλυσίδα βαριά με σιδερένιους κρίκους.

Τι να 'χε άραγε το κουνάβι κατά νου;

Βρήκαν ένα καμίνι, μπροστά του υπολείμματα από γυαλιά σπασμένα και μια θεόρατη, παράξενη σκάφη. Ο Ζορίλλας όμως είχε γίνει άφαντος. Μόνο το σκούρο του παλτό ήταν παρατημένο στο τραπέζι.

Αν είχαν όμως μια φορά
ρωτήσει τον Ζορίλλα...

Ή: ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΠΙΣΗΣ ΣΥΝΕΒΗ

Η γειτονιά στο λιμάνι ανησυχεί: Εδώ και λίγο καιρό ζει στην πόλη τους ένα κουνάβι Ζορίλλας. Κανείς δεν ξέρει από πού κρατάει η σκούφια του και τι δουλειά έχει εκεί τέλος πάντων. Τι να 'χει κατά νου;

Μια εικονογραφημένη ιστορία με διαχρονική σημασία και σκοπό να μας ενθαρρύνει να πλησιάσουμε ο ένας τον άλλο χωρίς προκαταλήψεις και με ενδιαφέρον να μάθουμε κανούργια πράγματα.